

Ontslag na ziekte

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift van 20 april 2012, ingekomen per fax op 20 april 2012 en aangevuld met gronden bij brief van 11 mei 2012, is appellante in beroep gekomen van een beslissing van verweerster van 12 maart 2012 om appellante ingaande 1 juli 2012 ontslag te verlenen op grond van artikel 3.8., lid 5 van de CAO PO: ziekte of arbeidsongeschiktheid met in achtneming van de bepalingen van het Besluit ziekte en arbeidsongeschiktheid voor onderwijspersoneel primair onderwijs (BZA).

Op 31 mei 2012 heeft de gemachtigde van verweerster een verweerschrift ingediend vergezeld van bijlagen.

Op 24 augustus 2012 heeft in Eindhoven ten overstaan van de commissie de mondelinge behandeling plaatsgevonden. Appellante is in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde; verweerster is verschenen bij haar gemachtigde en , adviseur P&O.

De gemachtigde van verweerster heeft een pleitnota overgelegd.

2. De feiten

Appellante was werkzaam als klassenassistent, laatstelijk bij de school te met een werktijdfactor van 0.8709.

Op 21 september 2009 is appellante arbeidsongeschikt geworden. Vanaf 21 september 2011 heeft appellante een uitkering op grond van de WGA(WIA) naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 80-100%. Appellante heeft nog een herkeuring aangevraagd bij UWV. De uitslag daarvan op 22 maart 2012 was dat de arbeidsgeschiktheid van appellante niet was veranderd en 80-100% bleef. Vanaf december 2010 heeft appellante met geleidelijke uitbreiding van het aantal uren tot ongeveer 16 uur per week werkzaamheden verricht als klassenassistente. Bij besluit van 12 maart 2012 heeft verweerster appellante wegens blijvende arbeidsongeschiktheid ingaande 1 juli 2012 ontslagen.

3. De standpunten van partijen

Appellante heeft, kort samengevat, tegen het ontslag aangevoerd dat haar gezondheid nog steeds aanzienlijk verbetert en dat zij voor een substantieel deel van haar aanstelling loonvormende arbeid verricht. Zij stelt dat sprake is van duurzame hervatting in het eigen werk, zij het alleen voor een minder aantal uren. Verder doet appellante een beroep op artikel 3.9. van de CAO PO, op grond waarvan een ontslag niet mogelijk zou zijn.

Verweerster heeft hiertegenover gesteld dat het bij de werkzaamheden die appellante verricht gaat om werkzaamheden op arbeidstherapeutische basis. Het betreft aangepaste werkzaamheden, die niet volledig gelijk zijn aan haar eigen werkzaamheden. Voorts zijn er geen reële herplaatsingsmogelijkheden. Aan alle voorwaarden, die het BZA aan een ontslag stelt, is voldaan.

4. De motivering

De commissie moet gelet op artikel 3.8., aanhef en onder 5, van de CAO PO beoordelen of bij het ontslag van appellante voldaan is aan de vereisten die daaraan gesteld worden in artikel 20, tweede lid, van het BZA.

Niet in geschil is dat appellante ten tijde van het ontslag ononderbroken meer dan 24 maanden arbeidsongeschikt is geweest voor het (volledig) vervullen van haar functie. Ter zitting heeft appellante erkend dat in september 2011, resp. in maart 2012, redelijkerwijs niet kon worden verwacht dat zij binnen zes maanden weer in staat zou zijn om haar functie weer volledig te vervullen.

Het geschil spitst zich derhalve toe op de vraag of er voor appellante reële herplaatsingsmogelijkheden waren en of verweerster op grond van artikel 3.9., eerste lid van de CAO PO, verplicht was om appellante te herplaatsen in een betrekkingssomvang, die overeenkomt met haar restvaliditeit.

De commissie is van oordeel dat niet aannemelijk is geworden dat de door appellante verrichte werkzaamheden kunnen worden beschouwd als een gedeeltelijke hervatting van haar eigen werkzaamheden. Aan appellante kan worden toegegeven dat een aantal formuleringen in de door haar overgelegde rapportages van het UWV in een andere richting lijken te wijzen, maar indien het UWV van oordeel zou zijn dat er sprake was van gedeeltelijk herstel voor het eigen werk dan is onbegrijpelijk dat de mate van arbeidsongeschiktheid door het UWV wordt gesteld en gehandhaafd op 80-100%. Verweerster heeft haar stelling dat slechts sprake was van werkzaamheden op arbeidstherapeutische basis in het kader van de re-integratie onderbouwd met een verklaring van de bedrijfsarts, die op 5 april 2012 rapporteert dat geen sprake is van gedeeltelijk herstel en dat appellante voor 43% werkt op arbeidstherapeutische basis. Niet gebleken is dat appellante zich ooit (gedeeltelijk) hersteld heeft gemeld bij verweerster en evenmin heeft appellante met betrekking tot een eventueel geschil met de bedrijfsarts over het al dan niet -gedeeltelijk- hersteld zijn een deskundigenoordeel van het UWV gevraagd. De commissie heeft derhalve geconcludeerd dat ten tijde van het ontslag geen sprake was van een restvaliditeit, waarvoor appellante een aanstelling zou kunnen krijgen. Nu door appellante op dit punt ook niets anders naar voren is gebracht moet

worden vastgesteld dat er ten tijde van het ontslag voor appellante geen reële herplaatsingsmogelijkheden waren.

Het vorenstaande brengt met zich mee dat bij het gegeven ontslag door verweerster niet gehandeld is in strijd met de hiervoor genoemde voorschriften van de CAO PO, dan wel het BZA. Het beroep is daarom ongegrond.

5. De beslissing

De commissie verklaart het beroep ongegrond.

Deze beslissing is gegeven te Eindhoven op 24 augustus 2012 door mr. H.P.H. van Griensven, voorzitter, mr. A.A.M. Mollee, mr. J.M.J. Godrie, mr. L.A.S. Boersen en dr. H.A.P. Wolfhagen, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.